

Księga Daniela - numer sto dwadzieścia dwa

Odślonięcie prawdy: podróż przez 11. rozdział Księgi Daniela i wstrząs wśród ludu Bożego

Jeff Pippenger

2024-03-07

Kiedy światło z rozdziału jedenastego Księgi Daniela, wersetów 40–45, zostało odpieczętowane w czasie końca w 1989 roku, przeciwnicy prawdy stawili opór, co pozwoliło Bogu objawić prawdy broniące podstawowych założeń tego ustępu w Księdze Daniela, który następnie stał się przedmiotem i celem ataków szatana. Ten spór o prawdę i błąd w tamtym okresie Duch Święty wykorzystał do zidentyfikowania pewnych zasad proroczych, które miały dalej pomnożyć odpieczętowaną wiedzę i odtąd miały poddać próbie ostatnie pokolenie w dziejach ziemi. Rozważaliśmy „potrójne zastosowania prorocstwa” i wskazywaliśmy te zastosowania jako podstawową zasadę, która została objawiona w wyniku procesu oporu stawianego przez szatana w tamtych dniach. Siostra White nazywa ten kontrowersyjny proces „wstrząsem”.

Zwrócono moją uwagę na Bożą Opatrzność pośród Jego ludu i pokazano mi, że każda próba, jaką w procesie oczyszczania i uszlachetniania przechodzą deklarujący się jako chrześcijanie, dowodzi, że niektórzy okazują się żużlem. Czyste złoto nie zawsze się objawia. W każdym religijnym kryzysie niektórzy ulegają pokusie. Boży wstrząs rozwiewa tłumy niczym suche liście. Pomyślność mnoży zastępy wyznawców. Przeciwności oczyszczają Kościół z nich. Jako grupa ich duchy nie trwają niezachwianie przy Bogu. Wychodzą spośród nas, ponieważ nie są z nas; bo gdy z powodu słowa powstaje ucisk lub prześladowanie, wielu się gorszy. Świadectwa, tom 4, 89.

„Wstrząs” jest wywoływany, gdy prawda zostaje odpieczętowana przez Lwa z pokolenia Judy, a następnie wprowadzona.

„Zapytałam o znaczenie wstrząsu, który widziałam, i pokazano mi, że będzie on spowodowany prostym świadectwem, do którego wzywa rada Prawdziwego Świadka do Laodycejczyków. To wywrze swój wpływ na serce tego, kto je przyjmie, i skłoni go do podniesienia sztandaru oraz do głoszenia prostej prawdy. Niektórzy nie zniosą tego prostego świadectwa. Powstaną przeciwko niemu, i to właśnie spowoduje wstrząs wśród ludu Bożego.” Early Writings, 271.

Wprowadzenie "prawdy" zawsze powoduje wstrząs, a prawda, która została odpieczętowana w 1989 roku, uczyniła właśnie to. Jedną z korzyści płynących z oporu wobec prawdy było opracowanie zestawu zasad, służących ustaleniu wzrostu poznania na przestrzeni lat następujących po 1989 roku. Rozwój tych zasad przebiegał równoległe do rozwoju zestawu zasad w okresie ruchu millerowskiego. Wszystkie potrójne zastosowania prorocत्व biblijnych przyczyniają się do zrozumienia wydarzeń czasów ostatecznych.

Potrójne zastosowania Rzymu i Babilonu określają związek między niewiastą a bestią, na której siedzi i nad którą panuje, w historii kryzysu prawa niedzielnego, która jest także historią Bożego

sądu wykonawczego nad nierządnicą babilońską.

Potrójne zastosowania „posłańca, który przygotowuje drogę Posłańcowi Przymierza”, a także „Eliasz”, określają dzieło i poselstwo w dwóch okresach, które ilustrują zamknięcie czasu łaski w dniach ostatecznych. Pierwszy okres zaczyna się wraz z pierwszym głosem osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, który przedstawia początek sądu śledczego nad żywymi dla adwentyzmu laodycejskiego, a ostatni okres zaczyna się wraz z drugim głosem osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, który przedstawia sąd wykonawczy nad nierządnicą z Babilonu.

Potrójne zastosowania Rzymu i Babilonu reprezentują zewnętrzną historię ludu Bożego dni ostatecznych, natomiast potrójne zastosowania Eliasza oraz posłańca, który przygotowuje drogę, reprezentują wewnętrzną historię ludu Bożego dni ostatecznych. Potrójne zastosowanie trzech biad wskazuje przesłanie, które przewija się przez oba okresy, razem przedstawiające końcowy okres sądu, który zaczyna się od domu Bożego, a następnie spada na tych, którzy są poza domem Bożym. Trzy biada wskazują, że islam jest przesłaniem późnego deszczu, a także narzędziem sądu, którego Bóg używa wobec tych, którzy narzucają całej ludzkości kult słońca. Zakończenie sądu oznacza "dni pomsty Bożej", zarówno nad Jego odstępczym Kościołem, jak i nad bezbożnymi poza Jego Kościołem.

Gdy Jezus po raz pierwszy rozpoczął swoją posługę w kościele w Nazarecie, posłużył się rozdziałem sześćdziesiątym pierwszym Księgi Izajasza, aby określić swoją posługę, przesłanie i dzieło, co obejmowało określenie czasu Bożej pomsty. Jego posługa, przesłanie i dzieło zapowiadały posługę, przesłanie i dzieło stu czterdziestu czterech tysięcy, ponieważ oni prorocznie podążają za Barankiem, dokądkolwiek On się udaje.

Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił, abym głosił dobrą nowinę pokornym; posłał mnie, abym opatrzył rany złamanych na sercu, abym obwołał jeńcom wolność, a związanym otwarcie więzienia; aby ogłosić rok łaski Pana i dzień pomsty naszego Boga; aby pocieszyć wszystkich, którzy się smucą; aby smucącym się na Syjonie dać wieniec zamiast popiołu, olejek radości zamiast żałoby, szatę chwały zamiast ducha przygnębienia — aby nazwano ich dębami sprawiedliwości, nasadzeniem Pana, dla Jego chwały. I odbudują starożytne ruiny, podniosą dawne spustoszenia, odnowią zrujnowane miasta, spustoszone przez liczne pokolenia. Cudzoziemcy staną i będą paść wasze trzody, a synowie obcych będą waszymi oraczami i winogrodnikami. Lecz będziecie nazwani kapłanami Pana; ludzie zwać was będą sługami naszego Boga; będziecie spożywać bogactwa narodów i w ich chwale będziecie się chlubić. Izajasz 61:1-6.

Jezus został namaszczonej podczas Jego chrztu, a ten kamień milowy jest typem 11 września 2001 roku, kiedy namaszczenie Ducha Świętego zaczęło zstępować na tych, którzy rozpoznali, że wylanie późnego deszczu w dniach ostatecznych zostało ukazane typologicznie w historii millerystów — dawnych ruinach, które sto czterdzieści cztery tysiące miało odbudować po powrocie do starych ścieżek Jeremiasza.

Poselstwo o sprawiedliwości Chrystusa z buntu z 1888 roku znów stało się prawdą na czas obecny, a poselstwo z buntu z 1888 roku było Dobrą Nowiną, która ma moc opatrywać rany złamanych

serc, lecz jest bezsilna, by otworzyć zatwardziałe serca tych, którzy mają oczy, by widzieć, lecz nie dostrzegają, i którzy mają uszy, by słyszeć, lecz nie rozumieją. Poselstwo o sprawiedliwości Chrystusa z buntu z 1888 roku było też poselstwem do Laodycei, które wtedy znów nadeszło, by otworzyć drzwi więzienia tym, którzy byli jeńcami grzechu, przez Tego, który ma moc otwierać drzwi, których nikt nie może otworzyć, i zamykać drzwi, których nikt nie może zamknąć.

11 września 2001 roku ci, którzy mieli głosić tę dobrą nowinę, mieli również ogłosić rok łaski Pana i dzień pomsty Bożej. W tym czasie rozpoczął się również rok łaski Pana, a On jest w pełni gotów przyjąć nawrócenie Laodycejczyka, aż do dnia pomsty Bożej, który nadejdzie wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych. Wtedy Jego pomsta spadnie na kościół, który nie chciał rozpoznać czasu swego nawiedzenia, a jednocześnie rozpocznie się stopniowy sąd nad nierządnicą Babilonu.

W dniu Jego przychylności obiecuje pocieszyć wszystkich, którzy oplakują, a ci, którzy oplakują w Jerozolimie, są przedstawieni w dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela. Ich pocieszenie dokonuje się za sprawą Pocieszyciela, poprzez przyjęcie poselstwa późnego deszczu, który jest wówczas na nich wylewany. Lecz tylko jeśli rozpoznają ten deszcz. Gdy już posiadają Pocieszyciela i wykonują dzieło odbudowy dawnych spustoszeń, poprzez metodologię „linia na linię”, która w fragmencie Izajasza jest zobrazowana jako praca polegająca na umieszczaniu linii prorocstwa, która przedstawia spustoszenie świętej historii, na innej linii prorocstwa, która ilustruje spustoszenie. W tej pracy podźwigają spustoszenia wielu pokoleń. Wtedy „cudzoziemcy” odpowiedzą tym, którzy oplakują, którzy zostają wzniesieni niczym sztandar, aby cudzoziemcy mogli to zobaczyć.

Proklamacja Chrystusa dotycząca Jego dzieła i służby, jak przedstawiono w Księdze Izajasza, w rozdziale sześćdziesiątym pierwszym, jest dziełem i służbą stu czterdziestu czterech tysięcy. To dzieło zostało zilustrowane w świętych ruchach reformacyjnych, a w 1989 roku nadszedł czas końca, który wszystkie wcześniejsze „czasy końca” zapowiadały. Podobnie jak jeden werset, Księga Daniela, rozdział ósmy, werset czternasty, został zidentyfikowany jako fundament i centralny filar ruchu millerowskiego, tak wersem, który jest fundamentem i centralnym filarem ruchu Future for America, jest Księga Daniela, rozdział jedenasty, werset czterdziesty. Dla millerytów światło centralnego filaru zostało przedstawione jako światło widzenia nad rzeką Ulaj, a dla ruchu Future for America światło centralnego filaru zostało przedstawione jako światło widzenia nad rzeką Hiddekel.

„Światło, które Daniel otrzymał od Boga, zostało dane szczególnie na te ostatnie dni. Widzenia, które miał nad brzegami Ulaj i Hiddekel, wielkich rzek Shinar, są teraz w trakcie wypełniania się, a wszystkie przepowiedziane wydarzenia wkrótce się spełnią.” Świadectwa dla duchownych, 112.

Światło obu widzeń, przedstawionych przez dwie rzeki, jest ze sobą powiązane i spełnia się w dniach ostatecznych. Ich wzajemne „połączenie” oznacza zjednoczenie ludzkiego i boskiego — przesłanie, które siostra White wielokrotnie określa jako przesłanie Chrystusa, w tym sensie, że człowieczeństwo zjednoczone z boskością nie grzeszy. Dwie rzeki symbolizują właśnie to

zjednoczenie.

Nic mniej niż doskonałe posłuszeństwo nie jest w stanie spełnić Bożego wymogu. Nie pozostawił swoich wymagań nieokreślonymi. Nie nakazał niczego, co nie byłoby konieczne, aby doprowadzić człowieka do harmonii z Nim. Mamy wskazywać grzesznikom Jego ideał charakteru i prowadzić ich do Chrystusa, gdyż tylko dzięki Jego łasce można ten ideał osiągnąć.

Zbawiciel wziął na siebie słabości ludzkości i prowadził bezgrzeszne życie, aby ludzie nie obawiali się, że z powodu słabości ludzkiej natury nie zdołają zwyciężyć. Chrystus przyszedł, aby uczynić nas „uczestnikami boskiej natury”, a Jego życie świadczy, że człowieczeństwo zjednoczone z boskością nie popełnia grzechu.

Zbawiciel zwyciężył, aby pokazać człowiekowi, jak i on może zwyciężyć. Wszystkim pokusom szatana Chrystus stawiał czoła Słowem Bożym. Ufając Bożym obietnicom, On otrzymał moc do posłuszeństwa Bożym przykazaniom, a kusiciel nie mógł zyskać nad Nim żadnej przewagi. Na każdą pokusę Jego odpowiedź brzmiała: „Jest napisane”. Tak więc Bóg dał nam swoje Słowo, abyśmy mogli przeciwstawić się złu. Zostały nam dane nader wielkie i kosztowne obietnice, abyśmy przez nie „stali się uczestnikami Boskiej natury, uniknąwszy skażenia, które na świecie pociąga za sobą pożądliwość”. 2 Piotra 1:4.

Powiedz kuszonemu, aby nie patrzył na okoliczności, na własną słabość ani na siłę pokusy, lecz na moc Bożego słowa. Cała jego moc jest nasza. „Twoje słowo — mówi psalmista — schowałem w swoim sercu, abym nie zgrzeszył przeciwko Tobie.” „Słowem Twoich ust ustrzegłem się ścieżek niszczyciela.” Psalm 119:11; 17:4. Służba uzdrawiania, 181.

Wzrost poznania w 1798 roku i w 1989 roku oznaczał odpieczętowanie Bożego proroczego Słowa. Jego Słowo daje moc, aby zwyciężać, tak jak On zwyciężył, a „Jego życie świadczy, że człowieczeństwo, połączone z boskością, nie popełnia grzechu”. Wizja rzeki Ulaj to wizja marah Jego ukazania się, którą przedstawia prorocтво o dwóch tysiącach trzystu dniach. Wizja rzeki Hiddekel to wizja chazon historii proroczej, którą przedstawia prorocтво o dwóch tysiącach pięciuset dwudziestu latach. Wizja marah przedstawia boskość, a wizja chazon przedstawia człowieczeństwo.

Obie rzeki starożytnego Szinear, czyli Ulaj i Chiddekel, znane dziś jako Tygrys i Eufrat, ostatecznie łączą się w szlak wodny Szatt al-Arab w południowym Iraku, a Szatt al-Arab następnie uchodzi do Zatoki Perskiej. Jezus posługuje się tym, co fizyczne i naturalne, aby przedstawiać to, co duchowe, a widzenia związane z dwiema rzekami, które są teraz w trakcie wypełniania się, przedstawiają powiązanie ludzkiego z boskim, które zachodzi, gdy zbliżają się one do końca swej drogi ku morzu. Ta prawda zostaje ustanowiona na początku dwóch prorocत्व, które są reprezentowane przez dwa widzenia z Księgi Daniela, rozdział ósmy, wersety trzynaście i czternaście. Jedno widzenie jest pytaniem, drugie odpowiedzią i logicznie nie można ich rozdzielić.

Wizja ludzkości, wskazująca na podeptanie świątyni i zastępu, rozpoczęła się w roku 677 p.n.e., a wizja boskości, wskazująca na pojawienie się Chrystusa, rozpoczęła się w roku 457 p.n.e.

Połączenie boskości i człowieczeństwa jest reprezentowane przez dwieście dwadzieścia lat, które łączą dwa punkty początkowe obu wizji. Dwieście dwadzieścia jest symbolem "połączenia człowieczeństwa z boskością" i jest również reprezentowane przez powiązanie wzrostu poznania w czasie końca w roku 1798 ze wzrostem poznania w czasie końca w roku 1989.

Sformalizowane przesłanie wynikające ze wzrostu wiedzy w 1798 roku zostało po raz pierwszy przedstawione przez Millera w 1831 roku (a następnie w 1833 roku w gazecie Vermont Telegraph). Rok 1831 przypada dwieście dwadzieścia lat po wydaniu Biblii Króla Jakuba w 1611 roku. Biblia Króla Jakuba stanowiła dwuczęściowy dokument Starego i Nowego Testamentu. Początek i koniec tych dwustu dwudziestu lat „połączyły” boską publikację z publikacją ludzką. Informacje zawarte w publikacji ludzkiej zostały zaczerpnięte z boskiego światła, które zostało odpieczętowane w czasie końca, w 1798 roku, a następnie sformalizowane dzięki pracy ludzkiego narzędzia, które zaczęło je ogłaszać w 1831 roku. Była to boska publikacja, z bosko zapieczętowanym przesłaniem, które następnie zostało odpieczętowane przez ludzkość, a potem przedstawione przez ludzkie narzędzie. Hebrajskie słowo tłumaczone w Słowie Bożym jako „publish” znaczy: wołać, krzyczeć (do kogoś), być sławnym, gość, zapraszać, wspominać, (nadać) imię, głosić, obwieszczać, wymawiać, publikować. Miller zaczął ogłaszać swoje przesłanie w 1831 roku, a następnie w 1833 roku zostało ono dosłownie opublikowane w gazecie Vermont Telegraph.

Sformalizowane przesłanie wynikające ze wzrostu wiedzy w 1989 roku po raz pierwszy opublikowano w 1996 roku (w czasopiśmie The Time of the End), dwieście dwadzieścia lat po opublikowaniu dwóch świętych dokumentów, znanych jako Deklaracja Niepodległości z 1776 roku (a następnie Konstytucja Stanów Zjednoczonych z 1789 roku). Początek i koniec tego dwustu dwuzestoletniego okresu łączą boskość z ludzkością, i dzieje się to poprzez opublikowanie dwóch boskich dokumentów, począwszy od 1776 roku. Gdy Księga Daniela została odpieczętowana w czasie końca w 1989 roku, sformalizowane przesłanie, które powstało dzięki pracy ludzkiego narzędzia, opublikowano w 1996 roku. Kolejność była następująca: boska publikacja, potem odpieczętowanie, a następnie ludzka publikacja.

W obu czasach końca rozpoznaje się trzy etapy prawdy. Oba zaczynają się od boskiej publikacji jako pierwszego kroku, a ostatnim krokiem jest ludzka publikacja wyjaśniająca boskie przesłanie. Środkowym krokiem jest moment, gdy Lew z pokolenia Judy odpieczętowuje boskie przesłanie dla danej historii, a następnie wybiera ludzkie narzędzie, które zgromadzi światło odpieczętowane z boskiego dokumentu. Gdy następuje odpieczętowanie, pojawia się bunt przejawiany przez bezbożnych, którzy nie rozumieją wzrostu poznania. A zatem boską publikację reprezentuje pierwsza litera alfabetu hebrajskiego, wzrost poznania reprezentuje trzynasta litera, w której przejawia się bunt, a ludzką publikację szczególnego boskiego przesłania dla danej historii reprezentuje ostatnia litera alfabetu hebrajskiego; razem trzy litery oznaczają "prawdę".

Widzenia dotyczące rzek Ulai i Hiddekel, które obecnie się wypełniają, wskazują, że w dniach ostatecznych wzrost poznania z obu rzek łączy się, aby dowieść, że boskość połączona z człowieczeństwem nie grzeszy. Daniel otrzymał widzenie przedstawiające ukazanie się Chrystusa na zakończenie prorocтва o dwóch tysiącach trzystu latach w roku 1844, gdy przebywał nad rzeką Ulai.

I widziałem w widzeniu; i stało się, gdy widziałem, że byłem w Shushan, w pałacu, który jest w prowincji Elam; i widziałem w widzeniu, i byłem nad rzeką Ulai. Daniela 8:2.

Daniel otrzymał widzenie, które przedstawia widzenie dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat historii proroczej, gdy był nad rzeką Hiddekel.

A dwudziestego czwartego dnia pierwszego miesiąca, gdy byłem nad brzegiem wielkiej rzeki, która nazywa się Hiddekel. Daniela 10:4.

Następnie Gabriel w czternastym wersecie określił cel wizji chazon dotyczącej rzeki Hiddekel.

Teraz przyszedłem, aby dać ci zrozumieć, co spotka twój lud w dniach ostatecznych: albowiem widzenie dotyczy jeszcze wielu dni. Księga Daniela 10:14.

Wizja dana nad rzeką Ulai wskazuje na "ukazanie się" (boskość) Chrystusa, gdy niespodziewanie przyszedł do swojej świątyni 22 października 1844 roku. Reprezentowała "boskość" wchodząca tego dnia do świątyni millerystów (ludzkość), ponieważ Dzień Pojednania, czyli dzień "at one-ment", przedstawia połączenie boskości z ludzkością. Wizja dana nad rzeką Hiddekel wskazuje na to, co spotka lud Boży (ludzkość) w czasach ostatecznych.

Początkiem wizji „ukazania się” był rok 457 p.n.e. Dwieście dwadzieścia lat po okresie proroczym wskazującym na podeptanie świątyni i zastępu, który rozpoczął się w 677 r. p.n.e. Zakończenie owych dwustu dwudziestu lat, które były połączone ze sobą w punkcie wyjścia dwóch wizji, zostało wyznaczone przez Cudownego Liczącego, który jest także Cudownym Lingwistą w Księdze Habakuka 2:20.

Lecz Pan jest w swojej świętej świątyni: niech cała ziemia milczy przed Nim. Habakuk 2:20.

Więź między człowieczeństwem a boskością, ukazana na początku przez punkty wyjścia dwóch prorocztw, została rozpoznana przy ich wspólnym zakończeniu dzięki rozdziałowi i wersetowi, które opisywały pojawienie się boskości, nagle wstępującej do świątyni, którą On wznosił przez czterdzieści sześć lat, poczynawszy w czasie końca w 1798 roku i zakończywszy 22 października 1844 roku.

Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś zbezczęści świątynię Boga, tego Bóg zniszczy; albowiem świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście. 1 List do Koryntian 3:16-17.

22 października 1844 roku, zgodnie z wizją „ukazania się”, Habakuk stwierdził, że Pan był w swojej świętej świątyni. Pan odbudował świątynię, która przez dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat była zburzona i zdeptana, w ciągu czterdziestu sześciu lat.

I powiedz mu tymi słowy: Tak mówi Pan Zastępów: Oto mąż, którego imię brzmi LATOROŚL; wyrośnie ze swego miejsca i zbuduje świątynię Pana. On zaiste zbuduje świątynię Pana; on też dostąpi chwały, i zasiądzie, i będzie panował na swoim tronie; i będzie kapłanem na swoim tronie, a rada pokoju będzie między nimi oboma. A korony będą dla Helema, dla Tobijasza, dla Jedajasza i dla Hena, syna Sofoniasza, na pamiątkę w świątyni Pana. I ci, którzy są z daleka, przyjdą i będą budować w świątyni Pana, i poznacie, że Pan

Zastępów posłał mnie do was. I stanie się to, jeśli pilnie będziecie słuchać głosu Pana, waszego Boga. Zachariasza 6:12-15.

W Ewangelii Jana 2:20, po tym, jak Chrystus oczyścił świątynię, co według Siostry White było wypełnieniem trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza, podobnie jak 22 października 1844 roku, Posłaniec Przymierza nagle przyszedł do swojej świątyni.

Jezus im odpowiedział: Zburzcie tę świątynię, a Ja w trzy dni ją odbuduję. Wtedy Żydzi powiedzieli: Czterdzieści sześć lat budowano tę świątynię, a ty w trzy dni ją odbudujesz? Lecz On mówił o świątyni swego ciała. Jan 2:19-20.

W wypełnieniu trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza Chrystus nagle przyszedł do swojej świątyni, gdy na początku swojej służby oczyścił świątynię w drugim rozdziale Ewangelii Jana, co było typem 22 października 1844 roku. Oczyszczenie świątyni przez Chrystusa w drugim rozdziale Ewangelii Jana oraz 22 października 1844 roku były wypełnieniem trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza. W Ewangelii Jana, w rozdziale DRUGIM i wersecie DWUDZIESTYM, dowiadujemy się, że ludzką świątynię wznoszono przez czterdzieści sześć lat, a Boską wzniesiono w trzy dni. Ludzka świątynia staje się „świętą świątynią” Habakuka dopiero wtedy, gdy nagle wstępuje do niej boskość, jak stało się to 22 października 1844 roku, ponieważ boskość połączona z ludzkością nie grzeszy. Wizje dwóch wielkich rzek Szinear przedstawiają prawdę, że ludzkość połączona z boskością nie grzeszy.

Będziemy kontynuować nasze rozważania nad werselem czterdziestym z jedenastego rozdziału Księgi Daniela w następnym artykule.

Wy także, jako żywe kamienie, jesteście budowani jako duchowa świątynia, święte kapłaństwo, aby składać duchowe ofiary, miłe Bogu przez Jezusa Chrystusa. 1 List Piotra 2:5.